Ερ. Ἀρ' οἶδα θανάτου ὅτι πρεσβεῖφ' ὁ Ζεύς, ὃς αὖ
Ταύτην ἀπορύτων δίρεθῇ; Τρ. Νυν ἄρα με
Ἀπαστ' ἀνάγκη γ' ἀποθανεῖν; Ερ. Εὖ ἴσθ' ὅτι.
Τρ. Ες χοιρείδιον μοι νυν δανεῖον ῥεῖς δραχμάς.
Δεῖ γὰρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι.
Ερ. Ω Ζεῦ κεραυνοβρόντα. Τρ. Μὴ, πρὸς τῶν θεῶν,
Ἡμῶν κατείρῃς ἀντιβολῶ σε δέσποτα.
Ερ. Οὐκ ἀν σιωπήσαιμι. Τρ. Ναὶ πρὸς τῶν κρεῶν,
Ἃ γὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.
Ερ. Ἀλλ' ὦ μέλε ὑπὸ Διὸς ἁμαλδυνθήσομαι,
Εἰ μὴ τετρήσω ταῦτα καὶ λαχήσομαι.

A *MER. Scin' esse morti destinatum illum ab Iove*
Qui repperibit erutam hanc? TR. Nunc ergo me
Prorsum necesse est emori. MER certum puta.
TRY. Tres fœnera drachmas mihi in porcum
sacrem.
Nam me sacrari oportet antequam mori.
MER. O fulminator Iuppiter. TRY. Ne per
Deos,
B *O domine Mercuri, oro, ne nos produis.*
MER. Nunquam hoc tacebo. TRY. Te per has
carnes rogo
Quas tibi benignè iam modo adueniens tuli.
MER. Miselle, sed me Iuppiter disperderet,
Nisi hæc disertim & voce clamosa arguam.

Σχόλια. Φέρε δὴ κατίδω] σύσημα καὶ βδελυκτὸν ἀνομοιομερὲς ἰαμβείων κδ. ὅτι τὸ τέλειον τραγικόν. Ω μιαρὲ καὶ τολμηρέ.] ὁ Ερμῆς ἐλθὼν καὶ καταλαβὼν τὸν ἐρυθρὸν ὡς δῆθεν ἀναστρωφῶν καὶ ὅτι τοῦτο χαλεπαίνων λέγει. τί τοῦτο τολμᾷς. Κιλλικών.] τὸν νῆσον Μίλητον τὴν φασὶ προδεδωκέναι τοῖς Περσικοῖς. πολυθανομυῶν δὲ πολλάκις αὐτὸ λιμῶν τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε πάντα ἀγαθά. Θεαγένη δέ τινα ἄνδρα Σύριον τὴν νῆσον ταύτης ὑπὸ Κιλλικῶντος προδοθείσης, μεταβιβάσαντα εἰς τὸν Σάμον κρεοπωλεῖν. ὅπερ ἄντος οὖν τὴν Κιλλικῶντος ὠνήσαντα παρ' αὐτὸ κρέας, δοῦναι κρατεῖν αὐτὸν ἵνα ἀποκόψῃ τὸ δεξιόν, καὶ ἀποτεινάμενον τὸν κοπίδα, κόψαι τὸν χεῖρα αὐτὸ τὴν Κιλλικῶντος καὶ εἰπεῖν. ὡς ταύτῃ τῇ χειρὶ ἑτέραν οὐ προδώσεις πόλιν. Οὐκοῦν λῶ λάχω] παίζει πρὸς τὴν Ερμῶν. ὅπερ ὅταν πολλοὺς κατεδίκαζον οἱ Αθηναῖοι ἀποθανεῖν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἐφονεύοντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκληροῦτο καθ' ἡμέραν, καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἐπῆγε. καθ' ἡμέραν οὖν εἷς μόνος ἐτελεύτα. ἔστι γὰρ ὅτι μετεμελοῦτο, καὶ τοὺς λοιποὺς ἔσωζον. ἐπεὶ οὖν οἱ κλῆροι Ερμοῦ, παίζων τὸ λέγει. Ερμῆς γὰρ ὤν.] εἰ ὥστε φησὶ πάντως ἀποθανεῖν, κληρωθῆναι πρότερόν με δεῖ. οἱ γὰρ κλῆροι Ερμοῦ δοκοῦσιν εἶναι. ὅθεν καὶ τὸν πρῶτον κληρούμενον, Ερμῆν φησὶ καλεῖν δεῖ. Ημπόλικα πω] ἐνεπορευόμην. ἐμπολὴ δὲ φορτίον, ἢ τὸ πραγματείας κέρδος. ἢ σύναγωγὴ τὸ κέρδους. τὸ δὲ ῥῆμα ἐμπολᾶν. Ως ἀπολούμενος.] ὡς εἰρηκότως αὐτὸ ὅτι στρατεύῃ ἢ ἀποδημεῖς, οὐδὲν φησὶν ὠνησάμενος ὡς ἀποδημήσων. ὥστε ἔφη ἀποδημῶν ἢ στρατευόμενος. χαλεπαίνοντος δὲ καὶ παρ' ὑπόνοιαν εἶπε τὸ ὡς ἀπολούμενος. οἱ στρατευόμενοι δὲ τυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ὠνοῦντο. Επιτέτειψαί γε.] τὸ τὸ ὑπιτείψαι ποτὲ μὴ ὑπὸ ὑπερηφανίας τάττεται. πολὺ δὲ ὑπὸ καθαρᾶ. ἐφ' ᾗ καὶ νῦν. Οὐκ ἠθέλησα.] πάλιν ἐνταῦθα τῇ ἀστειότητι ἐχρήσατο. ὡς ἀνεῖ τὸν τελείω. τὸν ὀργὴν αὐτὸ καταστρέφων. παίζων οὖν εἶπεν. Οτι προεῖφ' ὁ Ζεύς] ἀντὶ τὸ ὥστε κατ' ἐρώτησιν. Ες χοιρείδιον.] ὅτι τοῖς μυστικοῖς ὄνειρ ἔθος, χοιρείδιον θύειν ἐξ ἀνάγκης.

CHR. Οὐδὲν πονηρόν.] Historia hæc de Cilliconte recitatur à Suda & Hesychio, qui ait eum vocatum prius Achæum. Hæc ferè est. Prienensibus (vel vt ait idem Hesychius regiis ducibus) Miletum insulam prodidit Cillicon, cùmque ex eo quærerent, quidnam facturus esset, respondit πάντα τ' ἀγαθά, aut potius οὐδὲν πονηρόν. Paulo post hanc insulæ traditionem Theagenes quidam (quê σύριον, cur vocet Scholiastes non satis scio, nisi mendum est in traiectione litterarum, & σύρνιον potius legendum, nam syrna vrbs etiam Cariæ vnde Syrnius) diuertit Samum ibique carnes cœpit vendere: Ab eo empturus Cillicon cùm indicaret quà scindi sibi vellet manum extendit, quam ille sublato cultro abscidit, addidítque, Nunquam tu manu ista aliam vrbem trades. Hinc vulgò proditores Cillicontas vocabant, vt Democlidas hospites mœchos, Eurybatas scelestos, Timarchos flagitiosos & consuetos. Apud Ciceronem lib. 7. Epist. Famil. Epistola 24. Habes & istius Salaconis. Et epist. 18. lib. 16. salaco (vel heluo) nequissimus. Quid si vtrobique legas cillico. tamen idem sudas in voce πονηρὸν non Cilliconem sed Calliphontem vocat & Callimachi testimonium laudat, μὴ σύγε Θεόδωρις κόψαις χεῖρα Καλλιφῶντος. lege χέρα Καλλιφόωντος & Θεαγένης. Ες τιν' ἡμέραν.] Tangit Atheniensium vetustum morem qui cũ multos condemnassent non omnes vno die statim necabant, sed vnus diem quisque suum sortiebatur. sæpe enim condemnantes iudices pœnitentia tangebat, & sic reliqui seruabantur salúique tandem rebus prolatis euadebant. Erant autem sortes propriè Mercurij, & cui primum sors contigerat, eum solebant Mercurium vocare, nam propterea virgam soporiferam habebat. Apud Romanos in capiendis vestalibus ducebantur sortes, & apud Maronem est Laocoon ductus sorte sacerdos. Erat enim mortis mundanæ imago sacerdotalis vestalium vita. & ducere apud bonos auctores dicebant pro eo quod est ad supplicium trahere. Rectè autem ait ἡμπόλικα, est enim Hermes ἐμπολαῖος & κερδῶος, id est, Mercurius & Lucrinus. Επιτέτειψαι.] Scholiastes Græcus hanc vocem putat accipiendum ὅτι καθαρᾷ, quem ego secutus diris deuotum dixi & perditum. Nam Grámatici ὑπίτειψιν illam ἀπώλειαν exponunt. Sed miror quod ille glossographus ait hoc verbi interdum ὅτι ὑπερηφανίᾳ τάττεται. mihi enim hoc non fit verisimile, legebámque ἐμπειρίᾳ non ὑπερηφ. nam θρύπτεται est σεμνύνεται. Tamen suspendo arbitrium, & quia apud Sudam inuenio θρύψομαι pro σωτειβήσομαι, iam desino mirari, & vnam vtriusque verbi originem esse puto, præsertim cùm sciam hęc verba modò per *i*, modò per *y* scribi solere. Ες χοιρείδιον.] Qui sacris initiabantur necesse erat, vt porcello rem diuinam facerent. Huius ritus caussam arcessendam suspicor à Præsiis